

(Byla C-222/21 P)

Prašymas priimti prejudicinį sprendimą**Gavimo data:**

2021 m. kovo 22 d.

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas:*Obvodní soud pro Prahu 1* (Čekijos Respublika)**Nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą priėmimo data:**

2020 m. spalio 1 d.

Ieškovė:*České dráhy, a.s.***Atsakovai:***Univerzita Pardubice* ir 103 kiti atsakovai

NUTARTIS

Obvodní soud pro Prahu 1 (Prahos 1-asis apylinkės teismas) <...> byloje

pareiškėjos: **České dráhy, a.s.**,

<...> Praha 1

dėl skundo pagal *Zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád* (Įstatymas Nr. 99/1963 dėl Civilinio proceso kodekso, toliau – CPK) penktą dalį.

nutarė:

<...>

Pagal Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo (toliau – SESV) 267 straipsnį *Obvodní soud pro Prahu 1* (Prahos 1-asis apylinkės teismas) pateikia Europos Sąjungos Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

1. Ar *Zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád* (Įstatymas Nr. 99/1963 dėl Civilinio proceso kodekso) penktos dalies nuostata atitinka 2012 m. lapkričio 21 d. Europos Parlamento ir Tarybos

direktyvos 2012/34/ES, kuria sukuriama bendra Europos geležinkelių erdvė (toliau – Direktyva 2012/34), 56 straipsnio 10 dalyje nustatytus reikalavimus dėl reguliavimo institucijos sprendimui taikomos teisminės kontrolės?

2. Jei į pirmąjį klausimą būtų atsakyta teigiamai, ar su Direktyvos 2012/34 56 straipsnio 6 dalimi suderinama yra tai, kad reguliavimo institucijos sprendimus gali pakeisti atskirų bendrosios kompetencijos teismų sprendimai dėl esmės dėl mokesčių už infrastruktūros naudojimą dydžio, priimti bylose, kuriose dalyvauja pareiškėjai ir infrastruktūros valdytojas, nedalyvaujant reguliavimo institucijai?
3. Jei į pirmąjį klausimą būtų atsakyta teigiamai, ar, laikantis Direktyvos 2012/34 55 straipsnio 1 dalyje nustatytų reikalavimų dėl nacionalinės geležinkelių sektoriaus reguliavimo institucijos įsteigimo, 56 straipsnio 2, 11 ir 12 dalyse nustatytų reikalavimų dėl reguliavimo institucijos funkcijų ir 57 straipsnio 2 dalyje nustatytų reikalavimų dėl reguliavimo institucijų bendradarbiavimo, reguliavimo institucijos sprendimą dėl esmės galima pakeisti atskirų bendrosios kompetencijos teismų, kurie neprivalo remtis reguliavimo institucijos nustatytais faktinėmis aplinkybėmis, sprendimais?

<...>

2020 m. spalio 1 d.

<...> (orig. p. 2)

Obvodní soud pro Prahu 1 (Prahos 1-asis apylinkės teismas)

<...>

2021 m. kovo 24 d.

<...> (orig. p. 3) <...> (orig. p. 4) <...>

Gerbiamieji,

Remiantis jūsų 2021 m. kovo 4 d. prašymu pateikti trumpą *Obvodní soud pro Prahu 1* (Prahos 1-asis apylinkės teismas) vykstančio proceso <...>, kuriame kilo ir vėliau 2021 m. kovo 2 d. Europos Sąjungos Teisingumo Teismui buvo pateiktas prejudicinis klausimas, pobūdžio ir eigos aprašymą (geriausia viename A4 formato dydžio lape), pranešame Jums, kad, atsižvelgdamas į sprendžiamą problematiką, didelį bylos dalyvių skaičių ir jų pareiškimų apimtį, teismas buvo priverstas dėl prejudicinio klausimo pateikimo aplinkybių duoti nuorodą į atitinkamus bylos medžiagos dokumentus, kurie persiūsti kaip šio elektroninio laiško priedas.

Nagrinėjamos bylos **esmė** yra tokia:

Ieškovė *České dráhy, a.s.*, 2019 m. spalio 21 d. ieškiniu prašė **pakeisti** 2019 m. kovo 5 d. *Úřad pro přístup k dopravní infrastruktúře* (Prieigos prie transporto infrastruktūros tarnyba, Čekijos Respublika, toliau – Tarnyba) sprendimo <...> 2 punktą, kuriame būtų nustatyta: „Prohlášení 2019 (2019 m. tinklo nuostatai) 1 priedo II straipsnis ir III straipsnio 1 ir 2 dalys neprieštarauja *Zákon o drahách* (Geležinkelių įstatymas), o **šio sprendimo punktą dėl 2019 m. tinklo nuostatų 1 priedo IV straipsnio** – punktu, kuriame būtų nustatyta: „2019 m. tinklo nuostatų 1 priedo IV straipsnis prieštarauja Geležinkelių įstatymo 33 straipsnio 3 dalies k punktui. Tarnyba nustato *Univerzita Pardubice, Dopravní fakulta Jana Pernera* (Pardubicių universiteto Jan Perner transporto fakultetas) 90 dienų terminą nuo šio sprendimo įsigaliojimo, kuriam pasibaigus nebegalima taikyti 2019 m. tinklo nuostatų 1 priedo II straipsnio, III straipsnio 1 ir 2 dalių ir IV straipsnio“.

2020 m. rugpjūčio 13 d. Tarnyba pasiūlė **pateikti prejudicinius klausimus** ir nurodė tokius **motyvus**:

Tarnyba administracinėje byloje <...>, remdamasi Geležinkelių įstatymo 34e straipsniu, savo iniciatyva nagrinėjo *Prohlášení o dráze celostátní a o veřejně přístupných vlečkách provozovaných společnostmi České dráhy a. s., platné pro jízdní řád 2018/19* (Pareiškimas apie *České dráhy, a. s.*, valdomas valstybines geležinkelio linijas ir viešai prieinamas atšakas, taikomas 2018–2019 m. traukinių tvarkaraščiui) (Direktyvos 2012/34 27 straipsnyje numatyti tinklo nuostatai, toliau – 2019 m. tinklo nuostatai) atitiktį Geležinkelių įstatymui ir 2019 m. kovo 5 d. priėmė sprendimą <...>. (**orig. p. 5**) Infrastruktūros valdytoja yra *České dráhy, a.s.* (toliau – valdytoja), o geležinkelio pajėgumus skirstanti įstaiga yra Pardubicių universiteto Jan Perner transporto fakultetas (toliau – pajėgumus skirstanti įstaiga). Valdytoja dėl šio sprendimo padavė skundą Tarnybos pirmininkui. 2020 m. rugpjūčio 20 d. Tarnybos pirmininkas savo sprendimu <...> patvirtino Tarnybos sprendimą, priimtą pirmąja instancija.

Per administracinę procedūrą Tarnyba savo iniciatyva vertino 2019 m. tinklo nuostatų 1 priedą „Návrh ujednání o sankčních platbách za narušení provozování drážní dopravy, včetně nestranného způsobu mimosoudního řešení sporů týkajících se narušení provozování drážní dopravy na dráze“ (Projektas dėl susitarimo dėl sankcijų už geležinkelių transporto veiklos trikdymą, įskaitant nešališką neteisminio ginčų dėl geležinkelių transporto veiklos trikdymo sprendimo mechanizmą). Tai yra susiję su susitarimu dėl sankcijų pagal Direktyvos 2012/34 35 straipsnį. Šis susitarimas yra mokesčių už infrastruktūros naudojimą ir tarifų nustatymo, kurie reglamentuojami Direktyvos 2012/34 IV skyriaus 2 skirsnyje, dalis. Į Čekijos teisę jis buvo perkeltas Geležinkelių įstatymo 33 straipsnio 3 dalies k punktu.

Tarnyba nusprendė, kad geležinkelių įstatymo 33 straipsnio 3 dalies k punkte numatytas susitarimas dėl sankcijų už geležinkelių transporto veiklos trikdymą neapima sankcijų, kurios nėra susijusios su geležinkelių transporto veiklos

trikdymu, todėl 2019 m. tinklo nuostatų 1 priedo II straipsnis, III straipsnio 1 ir 2 dalys ir IV straipsnis prieštarauja geležinkelių įstatymo 33 straipsnio 3 dalies k punktui.

Pirminės administracinės procedūros Tarnyboje šalis ir infrastruktūros valdytoja *České dráhy, a. s.*, pagal CPK penktąją dalį pareiškė ieškinį *Obvodní soud pro Prahu I* (Prahos 1-asis apylinkės teismas) reikalaujama jame, kad tas teismas bylą išnagrinėtų iš naujo ir pagal CPK 250j straipsnį Tarnybos sprendimą pakeistų savo sprendimu.

Pagal Direktyvos 2012/34 56 straipsnio 10 dalį valstybės narės užtikrina, kad reguliavimo institucijų priimtiems sprendimams būtų taikoma teisminė kontrolė. Tačiau pagal CPK penktą dalį civilinis teisminis procesas neužtikrina <...> reguliavimo institucijos sprendimo teisminės kontrolės.

Teismas iš naujo nagrinėja per administracinę procedūrą išnagrinėtą bylą, turi teisę priimti sprendimą neatsižvelgdamas į ankstesnį reguliavimo institucijos sprendimą ir neprivalo atsakyti į sprendime pateiktus argumentus. Teismas negali panaikinti reguliavimo institucijos sprendimo ir perduoti jį reguliavimo institucijai nagrinėti iš naujo. Teismas gali atmesti ieškinį arba priimti sprendimą pats ir taip pakeisti reguliavimo institucijos sprendimą. Reguliavimo institucija turi minimalią galimybę apginti savo sprendimą teisme.

Šias išvadas patvirtino ir 2007 m. birželio 21 d. *Nejvyšší správní soud* (Vyriausiasis administracinis teismas, Čekijos Respublika) sprendimas Nr. 1 As 53/2006: „Pagal CPK penktą dalį bylą nagrinėjantys teismai ne peržiūri administracinės institucijos sprendimą, o jos sprendimą pakeičia, t. y. faktiškai užima sprendžiančios institucijos poziciją.“

Čekijos Respublikoje iš viso yra 86 teismai, turintys jurisdikciją nagrinėti ieškinius pagal CPK penktąją dalį, o teritorinė teismų jurisdikcija nustatoma pagal proceso šalių buveinės vietą. Egzistuoja reali galimybė, kad tinklo nuostatų atitiktį Geležinkelių įstatymui keli civilinių bylų teismai išnagrinės visiškai skirtingai.

Todėl šie įvairūs nepriklausomų civilinių bylų teismų sprendimai, kurie, tikėtina, nebus suvienodinti aukštesnės instancijos teismų, gali pakeisti reguliavimo institucijos vykdomos kontrolės vienovę.

Atsižvelgiant į pirmiau minėtą teismo proceso nuostatą, pagal CPK penktą dalį kiekvienas atskiras teismas Čekijos Respublikoje iš principo atlieka nepriklausomą geležinkelių sektoriaus reguliavimo institucijos vaidmenį. Tai prieštarauja Direktyvos 2012/34 55 straipsnio 1 daliai, pagal kurią kiekviena valstybė narė įsteigia vieną nacionalinę geležinkelių sektoriaus reguliavimo instituciją.

Administracinių teismų sistema visiškai atitinka reikalavimus, taikomus reguliavimo institucijos sprendimų teisminei kontrolei pagal Direktyvos 2012/34 56 straipsnio 10 dalį. Kompetenciją nagrinėti skundus dėl reguliavimo institucijos

sprendimų visada turi vienas administracinis teismas. Pagal administracinio proceso kodeksą (toliau – APK) procesas yra kasacinio pobūdžio. Teismas gali panaikinti sprendimą dėl jo neteisėtumo arba dėl procesinių pažeidimų. Tada reguliavimo institucija bylą nagrinėja iš naujo ir jai yra privalomas administracinio teismo teisinis vertinimas.

(orig. p. 6) Direktyva 2012/34 į Geležinkelių įstatymą perkelta po to, kai *Nejvyšší správní soud* (Vyriausiasis administracinis teismas) priėmė sprendimą. Be to, buvo priimtas *Zákon č. 320/2016 Sb., o Úřadu pro přístup k dopravní infrastruktúře* (Įstatymas Nr. 320/2016 dėl Prieigos prie transporto infrastruktūros tarnybos), kuriuo buvo įsteigta reguliavimo institucija, perėmusi reguliavimo institucijos funkcijas iš *Drážní úřad* (Geležinkelių tarnyba, Čekijos Respublika).

Atitiktis Geležinkelių įstatymui vertinimo institutas perkeliant Direktyvą 2012/34 taip pat buvo reglamentuotas taip, kad reguliavimo institucija vertina tik tinklo nuostatų teisėtumą ir nepakeičia jo konkrečiu tekstu. Reguliavimo institucija vertina tinklo nuostatus iš naujo ir savo iniciatyva.

Sprendimą taip pat priėmė Europos Sąjungos Teisingumo Teismas; jis susijęs su panašia byla ir turėtų būti taikomas šioje byloje.

Tai yra 2017 m. lapkričio 9 d. Teisingumo Teismo (penktoji kolegija) sprendimas *CTL Logistics GmbH / DB Netz AG* (C-489/15, EU:C:2017:834).

Išsamumo sumetimais Tarnyba priduria, kad Direktyva 2012/34 pakeitė senąją Direktyvą 2001/14 ir ji tinklo nuostatus ir reguliavimo institucijos atliekamą jų vertinimą reglamentuoja analogiškai. Direktyvos 2012/34 55 ir 56 straipsniai smarkiai išplėtė ir sukonkretino reguliavimo institucijai taikomus reikalavimus, palyginti su Direktyvos 2001/14 30 ir 31 straipsniais. Tuose straipsniuose pabrėžiama, kad turi egzistuoti tik viena reguliavimo institucija.

Tarnybos nuomone, Teisingumo Teismo sprendimas byloje *CTL Logistics* yra visiškai taikytinas šioje byloje, todėl Tarnybos veiksmų teisminė kontrolė pagal CPK penktą dalį prieštarauja Direktyvos 2012/34, kuri neleidžia taikyti nacionalinės teisės nuostatos, pagal kurią reguliavimo institucijos veiksmų dėl tinklo nuostatų teisminė kontrolė atliekama pagal CPK penktą dalį, tikslui.

CPK taip pat leidžia užbaigti procesą pagal jo 99 straipsnį bylos šalių sudaryta taikos sutartimi. Jei teismas patvirtintų sutartį, tinklo nuostatų teisėtumo klausimas faktiškai būtų sprendžiamas pareiškėjų ir infrastruktūros valdytojų susitarimu.

Taikos sutarties sudarymas neatitinka Direktyvos 2012/34 56 straipsnio, nes joje numatyta, kad infrastruktūros valdytojo arba atitinkamais atvejais geležinkelio įmonės arba paslaugų įrenginių operatoriaus priimtus sprendimus dėl tinklo nuostatų ir juose nustatytų kriterijų priima reguliavimo institucija. Toliau Direktyvoje 2012/34 teigiama, kad reguliavimo institucijos sprendimas privalomas visoms šalims, kurioms tas sprendimas taikomas, ir jam netaikoma kitos administracinės institucijos kontrolė.

Tarnybos sprendimas, kuriuo vertinama tinklo nuostatų atitiktis Geležinkelių įstatymui, pagal šio įstatymo 34e straipsnį visiškai neturėtų reikšmės, nes proceso šalys bet kada galėtų apeiti Tarnybą ir sudaryti taikos sutartį, ir tokiu atveju Tarnyba nieko negalėtų padaryti. Galutiniu tinklo nuostatų teisėtumo vertintoju būtų ne Tarnyba, o pajėgumus skirstančios įstaigos ir pajėgumų prašytojai, kurie tarpusavyje nuspręstų, ar tinklo nuostatai atitinka įstatymą.

Pagal Direktyvos 2012/34 56 straipsnio 10 dalį reguliavimo institucijos priimtiems sprendimams turi būti taikoma teisminė kontrolė. Šios nuostatos jokių būdu negalima aiškinti taip, kad teismai, užuot vertinę reguliavimo institucijos veiksmus ar sprendimus, faktiškai perimtų jos funkcijas.

Tarnybos reguliavimo funkcijos pasisavinimas prieštarauja silpnesnės sutarties šalies apsaugos principui, nes Tarnyba, vykdydama reguliavimo veiklą, turi taip pat užtikrinti, kad geležinkelių infrastruktūros valdytojas nepiktnaudžiautų savo natūralia monopoline padėtimi atskirų geležinkelio įmonių atžvilgiu.

Teisme vertinant Tarnybos vykdamas funkcijas atliktus veiksmus, galima situacija, kaip šiuo atveju, kai Tarnyba priima nepalankų sprendimą ir pareiškėjams, ir infrastruktūros valdytojui. Turint omenyje tai, kad tokiu atveju prieš ieškovą nestotų jokia kita proceso šalis (**orig. p. 7**), jo procesinė padėtis, nesant kitos šalies, būtų labai palanki, ir taip būtų galima apeiti reguliavimo instituciją.

Teisme nagrinėjama byla yra susijusi su infrastruktūros mokesčių nustatymu ir tarifų sistema, kurie yra reglamentuojami Direktyvos 2012/34 IV skyriaus 2 skirsnyje.

Pagal 56 straipsnio 6 dalį „Reguliavimo institucija užtikrina, kad infrastruktūros valdytojo nustatyti mokesčiai atitiktų IV skyriaus 2 skirsnį ir būtų nediskriminuojantys. Pareiškėjai ir infrastruktūros valdytojas dėl infrastruktūros mokesčių dydžio derėtis gali tik tuo atveju, jei tas derybas prižiūri reguliavimo institucija. Reguliavimo institucija įsikiša, jeigu tos derybos gali neatitikti šio skyriaus reikalavimų.“

Vykstant procesui pagal CPK penktą dalį, byla nagrinėjama iš naujo, įskaitant ir klausimą dėl mokesčių dydžio nustatymo pagal Direktyvos 2012/34 56 straipsnio 6 dalį, tačiau reguliavimo institucijai nevykdamas kontrolės ir nedalyvaujant. Tarnybos nuomone, bylos nagrinėjimas bendrosios kompetencijos teisme nedalyvaujant reguliavimo institucijai prieštarauja šios direktyvos nuostatoms.

Galiausia CPK penktos dalies taikymas neatitinka Direktyvos 2012/34 dar ir dėl to, kad Tarnybos sprendimų teisminę kontrolę kartais turi atlikti jurisdikciją administraciniai teismai, o kartais – civilinių bylų teismai. Taip yra visų pirma neteisėtai nustatytų kainų – mokesčių – atveju, kai geležinkelių valdytojas dėl jų taikymo yra kaltinamas pažeidimo padarymu. Padavus skundą, Tarnybos sprendimas dėl tokio pažeidimo padarymo, bus nagrinėjamas administraciniame teisme. Dėl tinklo nuostatuose nustatytų tokių kainų atitikties įstatymui tokioje

byloje spręs vėl civilinių bylų teismas. Reguliavimo institucijos veiksmų ar sprendimų teisminė kontrolė įvairiose Direktyvos 2012/34 56 straipsnio 1 dalyje nurodytose bylose skirsis pagal tai, koks teismas turės jurisdikciją nagrinėti tam tikros rūšies bylas.

Skirtingų rūšių bylose skirtingų teismų vykdoma teismo kontrolė lems reglamentavimo praktikos fragmentaciją, o tai prieštarauja Direktyvos 2012/34 55 straipsnio 3 dalimi siekiamam tikslui. Joje numatyta, kad kiekviena valstybė narė įsteigia vieną nacionalinę geležinkelių sektoriaus reguliavimo instituciją. Priešingu atveju to pasekmė gali būti dviejų nekoordinuotų sprendimo priėmimo procedūrų koegzistavimas, o tai aiškiai prieštarauja Direktyvos 2012/34 56 straipsniu siekiamam tikslui.

Civilinių bylų teismai, priimdami sprendimus pagal CPK penktą dalį, neatitinka tam tikrų Direktyva 2012/34 reguliavimo institucijai nustatytų reikalavimų. Šie teismai neprivalo skelbti savo sprendimų, kaip to reikalauja Direktyvos 2012/34 56 straipsnio 11 dalis. Pagal CPK 158 straipsnį vykstant civiliniam procesui priimtas teismo sprendimas yra įteikiamas tik proceso šalims. Kadangi Taryba nebus laikoma proceso šalimi, nėra nustatyta aiški teisinė pareiga persiųsti reguliavimo institucijai sprendimo, kuris pakeičia jos sprendimą, teksto kopiją.

Pagal Direktyvos 2012/34 56 straipsnio 2 dalį civilinių bylų teismai neturi įgaliojimų stebėti konkurencijos padėti geležinkelių paslaugų rinkose ir infrastruktūros valdytojų veiklą pagal tai, ar laikomasi tinklo nuostatuose nustatytų taisyklių, siekiant užkirsti kelią pareiškėjų diskriminacijai. Taigi, jų sprendimai negali pakeisti reguliavimo institucijos sprendimų.

Dėl taikos sutarties reikia pažymėti, kad civilinių bylų teismai negali užtikrinti, kad pareiškėjų ir infrastruktūros valdytojų derybos dėl mokesčių dydžio ir infrastruktūros naudojimo vyktų prižiūrint reguliavimo institucijai, kaip reikalaujama Direktyvos 2012/34 56 straipsnio 6 dalyje. Šie mokesčiai yra nustatyti tinklo nuostatuose.

Civilinių bylų teismai neturi įgaliojimų atlikti infrastruktūros valdytojų, paslaugų įrenginių operatorių ir prireikus geležinkelio įmonių auditą arba inicijuoti jų išorės auditą, kad patikrintų, kaip laikomasi apskaitos atskyrimo nuostatų, kaip reikalaujama Direktyvos 2012/34 56 straipsnio 12 dalyje. Juk poreikis atlikti auditą gali iškilti ir per procesą teisme. **(orig. p. 8)**

Civilinių bylų teismai neturi įgaliojimų glaudžiai bendradarbiauti, kad galėtų teikti savitarpio pagalbą vykdant rinkos stebėsenos užduotis ir nagrinėjant skundus (taip pat ir vertinant reguliavimo instituciją) ar atliekant tyrimus, kaip reikalaujama Direktyvos 2012/34 57 straipsnio 2 dalyje.

Minėto 2014 m. gegužės 7 d. *Nejvyšší správní soud* (Vyriausiasis administracinis teismas) sprendimo 1 As 28/2014-62 29 punkte, be kita ko, teigiama, kad „Direktyvos 2001/14/EB 30 straipsnio 6 dalyje reikalaujama, kad būtų užtikrinta reguliavimo institucijos (Čekijos Respublikoje – *Drážní úřad*) priimtų sprendimų

peržiūra teismine tvarka. Žinoma, Direktyva neregamentuoja atskirų valstybių narių teismų materialinės jurisdikcijos, todėl tik valstybės narės gali nustatyti, kuris teismas turės materialinę jurisdikciją peržiūrėti reguliavimo institucijos sprendimus. Čekijos Respublikoje kontrolės reikalavimas yra tenkinamas vykdant tiek procesą pagal APK 65 ir paskesnius straipsnius, tiek procesą pagal CPK penktą dalį, ir abu juos šiuo atžvilgiu reikia laikyti lygiaverčiais. Kadangi sprendžiant, kuris teismas turi materialinę jurisdikciją, šiuo atveju lemiamos reikšmės turi nacionalinės teisės nuostata ir nėra būtinybės aiškinti Direktyvą ar kitas Europos Sąjungos teisės nuostatas ar spręsti klausimą dėl jų galiojimo, *Nejvyšší správní soud* (Vyriausiasis administracinis teismas) nesikreipė į Europos Sąjungos Teisingumo Teismą su prejudiciniu klausimu pagal Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 267 straipsnį.“

Vis dėlto, kaip minėta, nuo to laiko pasikeitė reguliavimo institucijai taikomi reikalavimai ir buvo priimtas minėtas sprendimas byloje *CTL Logistics*. Nors Direktyva 2012/34 neregamentuoja teismo materialinės jurisdikcijos, tačiau ji reglamentuoja sprendimų priėmimo procedūrą. Taigi nėra visiškai tiesa tai, kad Čekijos Respublikoje kontrolės reikalavimus atitinka abiejų rūšių teismo procesai. Tarnybos nuomone, procesas civilinių bylų teisme neatitinka Direktyvos 2012/34. Todėl Tarnyba prašo teismo kreiptis į Europos Sąjungos Teisingumo Teismą su prašymu priimti prejudicinį sprendimą pagal SESV 267 straipsnį.

Taigi, apibendrindama Tarnyba teigia, kad dabartinę nacionalinės teisės nuostatą dėl Tarnybos sprendimo dėl tinklo nuostatų atitikties Geležinkelių įstatymui teisminės kontrolės pagal CPK penktą dalį ji laiko prieštaraujančia Direktyvai 2012/34 dėl šių priežasčių:

- a) nuo *Nejvyšší správní soud* (Vyriausiasis administracinis teismas) sprendimo priėmimo pasikeitė teisinis reglamentavimas ir jurisprudencija, todėl atsirado pagrindas prašyti pateikti prejudicinį klausimą,
- b) kalbama ne apie Tarnybos sprendimo teisminę kontrolę, o apie naują sprendimą toje pačioje byloje, o tai pažeidžia Direktyvos 2012/34 56 straipsnio 10 dalį,
- c) bendrosios kompetencijos teismai pakeičia Tarnybos sprendimus savo sprendimais ir taip pažeidžia Direktyvos 2012/34 55 straipsnio 1 dalį, pagal kurią turi būti įsteigta viena nacionalinė geležinkelių sektoriaus reguliavimo institucija,
- d) 86 bendrosios kompetencijos teismų sprendimų priėmimo praktika pakeistų kompetentingos institucijos vykdomos kontrolės vienovę, o teismų, kurie nagrinėtų skundus dėl tos institucijos veiksmų, atliekamos atitinkamos kontrolės pasekmė būtų ta, kad koegzistotų dvi nekoordinuotos sprendimo priėmimo procedūros, o tai aiškiai prieštarautų Direktyvos 2012/34 55 ir 56 straipsniais siekiamam tikslui;

e) reguliavimo institucija nevaidina jokio vaidmens pareiškėjui ir infrastruktūros valdytojui sudarant taikos sutartį, o tai aiškiai prieštarauja Direktyvos 2012/34 tikslui,

f) vykstant civiliniam procesui reguliavimo institucija neturi minimalios galimybės apginti savo sprendimų, o teismo sprendimai, pakeičiantys Tarnybos sprendimus, gali būti priimami neatsižvelgiant į reguliavimo institucijos veiklą,

g) netenkinamas Direktyvos 2012/34 56 straipsnio 6 dalyje numatytas reikalavimas, pagal kurį pareiškėjų ir infrastruktūros valdytojo derybos dėl mokesčių už infrastruktūros naudojimą dydžio turi vykti prižiūrint reguliavimo institucijai,

h) civilinių bylų teismai neatitinka ir Direktyvos 2012/34 56 straipsnio 2, 6, 11 ir 12 dalių bei 57 straipsnio 2 dalies reikalavimų. **(orig. p. 9)**

Papildomos informacijos galima rasti teismo bylos medžiagoje, kuri yra Jums perduodama kartu.

<...>

DARBINIS VERTINIMAS